

Chương 10

Mà vẻ mặt lúc này của Vụ Mang Mang khiến Ninh Tranh vô cùng tức tối, thái độ hờ hững, dửng dưng kia của cô là gì?

Kính râm cũng không thềm tháo xuống, mấy cô gái bây giờ quả nhiên bất lịch sự quá.

Còn đối với Vụ Mang Mang, ánh nắng quá gay gắt, làn da cô đã có phần không chịu nổi, đương nhiên đeo kính râm được thì cứ đeo, dù sao cũng che bớt được nửa khuôn mặt.

Ánh mắt Ninh Tranh dừng lại trên gương mặt Vụ Mang Mang không dưới năm giây, toàn bộ chú ý từ soi mói ban đầu dần dần lướt xuống đôi môi cô.

Một màu đỏ tươi, căng mọng.

Vì kính râm che gần hết gương mặt, cho nên đôi môi đó đã trở thành điểm sáng lớn nhất toàn bộ khuôn mặt cô.

Đường nét đôi môi Vụ Mang Mang vô cùng xinh đẹp, không phải kiểu mỏng cong cong, mà không dày không mỏng lại căng mọng, giống như lớp váng sữa tươi nhất, khiến người ta không tìm được phải liếm môi.

Ninh Tranh dần dần mất hồn, nhưng rất nhanh, anh ta định thần lại trong cơn giật dữ.

Đúng là đi đêm quen rồi, hôm nay bị con bé này chơi một vố.

Mang Mang, sao em cũng tới đây? Sáng nay cho em xuống đường Đông Sơn Trung, tôi nhớ ra đã quên chút chuyện, quay lại tìm em mấy vòng cũng không thấy.” Ninh Tranh mỉm cười, nhìn Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang vốn cảm thấy có chút hồi lỗi với Ninh Tranh, nhưng điều này không phải được thiết lập dựa trên thiện cảm của cô đối với anh ta, mà chỉ là cô đã không tôn trọng nguyên tắc hiệp ước của mình mà thôi, dù gì cô cũng là người đưa ra lời thách thức mà.

Nhưng nếu đối tượng là Ninh Tranh thì sự hồi lỗi đó có thể giảm xuống một nửa, công tử đào hoa có bao giờ u sầu vì không có bạn gái đâu.

Lúc này Ninh Tranh nói như thế quả là rất mát phong độ.

Rõ ràng thực chất hai người chẳng có mối quan hệ nào, nhưng lại bị Ninh Tranh gây ngộ nhận như thế, như thể tối qua cô và anh ta ở bên nhau vậy.

Quả nhiên, ánh mắt sắc bén của Thẩm Đình “xoẹt” một cái bắn sang cô.

Thẩm Đình thực sự cũng không ngờ chính anh và Ninh Tranh lại thích cùng một cô gái. Mà cô gái đó có khả năng là bắt cá hai tay nữa.

“Không tìm thấy tôi hả? Chắc là không có duyên phận rồi.” Vụ Mang Mang lãnh đạm đáp lại, mọi người sao cứ phải đứng trên boong tàu hàn huyên vậy?

Rõ ràng chiếc tàu lộng lẫy đến mức có thể cho máy bay cất cánh này có đến mấy tầng mà.

Ninh Tranh cảm nhận được ác ý rõ ràng từ Vụ Mang Mang, cô nàng này tối qua mới nhắc đến hai chữ “duyên phận”, bây giờ lại phủ nhận sạch.

Xem ra đã tìm được người chống lưng nên bây giờ tinh vi rồi.

“Sao mọi người đứng nói chuyện ở đây thế, đợi mọi người lâu lắm rồi.” Một người phụ nữ mặc đầm dài in hoa màu xanh hồng tước cầm ly champagne đứng trên bậc cầu thang của tàu, nhìn xuống ba người bên dưới.

Người này Vụ Mang Mang nhận ra, nổi tiếng trong thành phố, tài mạo song toàn hiếm thấy, gia thế hiển hách, tốt nghiệp trường nổi tiếng, hiện nay làm chủ biên tạp chí thời trang nổi tiếng.

Thẩm Viện Tử.

Nếu Vụ Mang Mang không nhớ nhầm.

Có điều Vụ Mang Mang tuy biết Thẩm Viện Tử nhưng Thẩm Viện Tử chắc chắn không quen biết Vụ Mang Mang. Hai người đến từ hai giới hoàn toàn khác biệt, cô ta thuộc giới nữ thần cao xa quý phái, Vụ Mang Mang có lẽ còn phải phấn đấu có một ông chồng đại gia thì mới có tư cách gia nhập vào giới của Thẩm Viện Tử.

Nhưng lúc này đây, Thẩm Viện Tử nhìn Thẩm Đình và Vụ Mang Mang đứng cạnh nhau, tỏ vẻ ngạc nhiên.

“Anh cả, đây chính là cô bạn gái nhỏ hôm nay anh xem mắt đó hả?” Thẩm Viện Tử đã từng nhìn thấy bức hình Vụ Mang Mang từ mẹ cô.

Sự kinh ngạc bây giờ là vì cô chưa hề nghĩ Thẩm Đình sẽ xem mắt thành công.

Thế mà lúc này còn đưa Vụ Mang Mang tới đây.

Có thể thấy anh cả nghiêm túc.

Ninh Tranh nhướn mày, mới phát hiện ra bản thân đã hiểu lầm.

Chuyện Thảm Đình đi xem mắt lúc này Ninh Tranh mới nhớ ra, nếu không buổi liên hoan hôm nay cũng không đặc biệt chờ đợi anh ta như vậy, dù sao đối với nhà họ Thảm đang mong đợi được bế cháu nội mà nói, việc xem mắt của Thảm Đình là chuyện đại sự hàng đầu.

Chỉ là Ninh Tranh không bao giờ ngờ rằng, đối tượng xem mắt của Thảm Đình lại là Vụ Mang Mang.

Xem ra bác gái Thảm đã bó tay chịu thua, nên đã mở rộng điều kiện tìm đối tượng cho Thảm Đình.

Nhưng Thảm Đình ra tay cũng quá nhanh, chuẩn, độc!

Đến nỗi Ninh Tranh muốn vung đao cướp đoạt tình yêu cũng không kịp.

Không được đụng đến vợ bạn mà.

Ninh Tranh thu lại ánh mắt này giờ vẫn nhìn chăm chăm vào xương quai xanh xinh đẹp của Vụ Mang Mang.

Thảm Viện Tử xuống lầu, gật đầu cười với Vụ Mang Mang, sau đó khoác tay Ninh Tranh, nói với Thảm Đình: “Lên trên đi, chỉ đợi anh và Lộ Tuy nữa thôi.”

Nhắc Tào Tháo là Tào Tháo tới.

Tiếng ầm ầm của trực thăng vang vọng, trong ánh mắt mọi người, chiếc trực thăng vững vàng hạ cánh xuống bãi đỗ trực thăng hình tròn trên chiếc tàu.

Vụ Mang Mang đã từng ngồi trực thăng.

Lúc đi du lịch nước ngoài đã ngồi trên đó tham quan kỳ quan thế giới bên dưới.

Tòa nhà LA ở thành phố này cũng có, hôm đó ở quảng trường LA tổ chức hoạt động mua sắm, chỉ cần tiêu đủ mười vạn tệ trong ngày là có thể tận hưởng cảm giác ngồi trên trực thăng bay một vòng quanh thành phố.

Thế nên cũng chẳng có gì là hiếm lạ cả, Vụ Mang Mang thực sự nóng đến phát điên, cô lùi xuống khoang dưới đợi bệ hạ giá đáo.

Khi Lộ Tuy và đoàn người đi ngang Vụ Mang Mang, không biết vô tình hay cố ý, tóm lại bà cô bị phốt lờ hoàn toàn.

Vụ Mang Mang đứng sau lưng Thẩm Đình, trừng mắt nhìn người đàn ông sắp là bạn trai của cô.

Ngay cả phong độ cơ bản còn không có, đang giận cô sao?

Vụ Mang Mang đứng đằng sau nhìn ba người đàn ông đi phía trước, hình như Lộ Tùy cao hơn một chút, chẳng trách có thể làm lão đại.

Vụ Mang Mang theo họ bước lên lầu, vào khoang sảnh của tàu mới phát hiện ra lần này cô đúng là “lạc điệu”.

Trong sảnh áo váy xúng xính, tuy đàn ông đều mặc trang phục thoải mái, phụ nữ mặc váy gợi cảm, nhưng cũng có thể xem là quần áo chỉnh tề.

Chỉ có Vụ Mang Mang mặc bikini lạc điệu đứng giữa sảnh, cũng may là có áo khoác ren khoác bên ngoài.

Mọi người khi thấy cô bước vào đều ngạc nhiên, sững sốt.

Vụ Mang Mang thính tai nghe thấy một người phụ nữ nào đó hỏi Ninh Tranh về kinh bỉ: “Anh có biết hôm nay là tiết ly hôn của Lộ Lâm không? Anh đưa một cô gái quê vào đây làm gì?”

Vụ Mang Mang thầm chửi thề trong bụng, hậm hực nhìn Thẩm Đình đứng gần đó đang uống rượu, khóe môi người đó hình như còn thoáng nụ cười.

Cô không nhìn nhầm!

Vụ Mang Mang hít một hơi thật sâu, lắc eo đung đỉnh bước đến khoác cánh tay Thẩm Đình, dịu dàng, làm nũng, rồi lại nhón chân, chu môi kéo dài giọng: “Cha nuôi...”

“Phụt” một tiếng, rượu trong miệng Thẩm Đình phun lên mặt Ninh Tranh đứng đối diện.

Con người nếu không tự thấy hèn hạ thì sẽ không hèn hạ.

Mọi người trong sảnh Vụ Mang Mang không thể đắc tội, cô muốn tát cô nàng dám gọi cô là gái quê, tiếc rằng đã bị Lộ Tùy dọa cho vỡ gan từ trước rồi.

“Cha nuôi, người ta nói con gái nuôi của cha là gái quê kia, cha cũng không giải thích sao?” Vụ Mang Mang tủi thân, néo cánh tay Thẩm Đình.

“Đừng phá nữa”, Thẩm Đình kéo tay Vụ Mang Mang xuống, giới thiệu cô với người phụ nữ kia: “Chúc Hình, đây là bạn tôi, Vụ Mang Mang.”

“Chào cô, Chúc tiểu thư.” Vụ Mang Mang cười mở chào hỏi Chúc Hình.

Chúc Hình hừ một tiếng, quay lưng bỏ đi.

Vụ Mang Mang buông cánh tay Thẩm Đình ra, cũng cảm thấy vô vị. Trước kia cô không thích giới của họ, cũng không có ý trèo cao, hôm nay ra biển chơi, vốn nghĩ chỉ là dạo chơi thông thường, cô có thể bơi lặn được, ai ngờ người tính không bằng trời tính.

Nhưng cũng chẳng thể trách Vụ Mang Mang được, những cuộc du ngoạn trên biển mà Vụ Mang Mang từng trải qua đa phần đều liên quan đến champagne, bikini và nằm trên boong tàu phơi nắng cho thành da nâu.

Đương nhiên, thực chất cô cũng chỉ ra biển một, hai lần.

Đôi bên đều không hợp nhau, vừa khiến Vụ Mang Mang cảm thấy tẻ nhạt, vừa khiến những người phụ nữ như Chúc Hình cảm thấy dửng dưng bị kéo tuột xuống.

Cả hai bên đều chán ghét nhau.

Tiếc rằng lúc này tàu đã xa bờ, thứ duy nhất có thể giải cứu Vụ Mang Mang chắc là trực thăng của chú Lộ thôi.

Nhưng so với việc đối mặt với chú Lộ, Vụ Mang Mang thà tiếp tục làm người vô hình bị mọi người phớt lờ còn hơn.

Thực ra Vụ Mang Mang cũng không thể tiếp cận được với chú nhỏ, đến một nơi giữa đại dương bao la thế này mà sau lưng anh vẫn có hai người vệ sĩ lạnh lùng mặc quần áo đen, đeo kính đen theo kè kè.

Cũng may là sự ngượng ngập của Vụ Mang Mang nhanh chóng được Lộ Lâm giải thoát.

Lộ Lâm nghe nói là chị của Lộ Tùy, nhà họ Lộ ba đời chỉ có một người con nối dõi, nên đến chú nhỏ của chúng ta thì tuyệt đối là dòng giống bảo bối.

Vụ Mang Mang cảm thấy mức độ được cưng chiều của Lộ Tùy có lẽ cùng một cấp bậc với Vụ Đản Đản nhà cô.

Vụ Mang Mang sau khi xem nghi thức ly hôn nhằm chán nhưng cực kỳ trịnh trọng của Lộ Lâm nữ sĩ và Lâm Tân Nam tiên sinh, đã gào thét trong nhóm bạn trên Welbo: Hôm nay tớ đã được xem trực tiếp lễ ly hôn 'không thành thực xin đừng vo ve' rồi đây!!!

Lộ Thanh Thanh là người đầu tiên phản ứng kịp, hỏi ngay: Sao cậu chen vào đó được?

Hẳn nhiên là Lộ Thanh Thanh đã được nghe nói đến, cũng biết việc Lộ Lâm và Lâm Tấn Nam ly hôn.

Nhà họ Lộ tuy thế lực lớn nhưng cũng không thể xem thường nhà họ Lâm. Có điều việc ly hôn của cặp vợ chồng này vô cùng hòa bình và mang lại niềm vui rất lớn.

Nghe nói sau khi kết hôn mười năm, Lộ Lâm bỗng nhận ra, hóa ra mình là một lesbian¹, mà Lâm Tấn Nam cũng chợt nhận thấy bản thân anh ta thích đàn ông hơn.

Thế nên đôi bên vui vẻ làm tiệc ly hôn, sau đó cả hai tuyên bố bạn mới.

Thế cũng chẳng sao, dù gì cả hai đã sinh con, có người kế tục nên người lớn trong gia đình cũng mặc kệ giới tính của họ.

Sau khi được giảng giải về câu chuyện của Lộ Lâm, Vụ Mang Mang bỗng nhận ra bệnh tình của mình thực sự cũng chẳng là gì cả.

Con người một khi có tiền rồi, những cái nên chơi đã chơi hết, thì sẽ muốn chơi những thứ không nên chơi, vậy nên sống nửa đời người bỗng thay đổi xu hướng tình dục cũng là điều rất dễ hiểu.

Hình ảnh toàn diện của chiếc du thuyền lộng lẫy đã thu hút không ít người theo dõi cho Vụ Mang Mang, tăng lên đến ba trăm người, còn các cô gái trong nhóm bạn chỉ cảm thán một câu “giàu”, rồi ai nấy đều đi mua sắm, hát karaoke.

Vụ Mang Mang vô cùng hoài niệm cuộc sống trên mặt đất.

Lễ ly hôn kết thúc suôn sẻ, các trai xinh gái đẹp đều lần lượt đi tìm bạn, Vụ Mang Mang đến tầng cuối cùng, chuẩn bị bơi.

Lúc này tàu đã dừng lại, rất thích hợp để bơi, cũng không uổng phí cô quẹt cháy thẻ để mua bộ bikini này.

Trong phim, khoảnh khắc ngôi sao nữ bơi xong lên bờ, thường thì đạo diễn sẽ thích quay chậm lại hoặc không ngừng chiếu đi chiếu lại cảnh đó.

Kinh điển nhất phải kể đến cảnh viên ngọc trai đen Halle Berry ra biển, gần đây thì có cảnh bơi lội của cô nàng Charlotte u sầu.

Đúng là xinh đẹp, đặc biệt là lúc giọt nước lăn qua đôi gò bồng đảo...

Vụ Mang Mang học theo động tác lấy tay vuốt tóc trong phim, diễn vẻ xinh đẹp gợi cảm chưa từng thấy.

Vừa bước lên bờ thì thấy chú nhỏ đang đứng trên mạn thuyền trước mặt, nhìn cô.

Hoặc phải nói là nhìn phần bụng của cô.

Vụ Mang Mang cúi xuống nhìn, trên bụng cô ngoài khuyên rốn ra thì thực sự chẳng có gì lạ, chẳng hạn hình xăm hay gì đó.

Tuy trên rốn lũng lảng một viên kim cương trắng có carat không nhỏ lắm, nhưng cũng không đến nỗi chú nhỏ phải nhìn như thế chứ?

Phản ứng đầu tiên của Vụ Mang Mang đương nhiên là lấy khăn tắm quấn lại rồi.

Nhưng hiếm khi ông chú vốn phớt lờ cô hại có hứng thú như thế Vụ Mang Mang cũng cảm thấy thú vị đôi ba phần.

Tuy ánh mắt anh nhìn cô giống như nhìn một que củi vậy, nhưng Vụ Mang Mang vẫn men theo mạn thuyền mà bày một tư thế pose trong trang phục bơi giống trong cuộc thi siêu mẫu.

Sau đó nháy mắt với chú nhỏ.

“Lộ Tuyền.” Ninh Tranh xuống cầu thang gọi Lộ Tuyền, mắt chưa nhìn thấy anh thì đã bị Vụ Mang Mang đứng cạnh thu hút hết.

“Mang Mang cũng ở đây hả?” Ninh Tranh cười.

Vụ Mang Mang cầm lấy chiếc khăn tắm đặt trên ghế dài kế bên, quán quanh người.

Cô chỉ muốn cho đôi mắt thờ ơ của Lộ Tuyền có chút gì đó tươi mát, còn đôi với dạng người như Ninh Tranh thì không hề.

An xong, hoạt động giải trí của người già vẫn là tổ chức đánh bài.

Còn sở thích của các cô gái lại là đứng bên cạnh quan sát.

Vụ Mang Mang có phần tiếc nuối vì mình không mang thảm yoga đến đây, nếu không thì cô tập một bài yoga trên boong tàu, dưới bầu trời sao kia, cũng là một hoạt động giải trí rất chất lượng.

Nhưng do gió biển ngoài kia quá lạnh nên Vụ Mang Mang chỉ có thể chui rúc trong khoang tàu, mặc vào người áo pull và quần jeans thùng lỗ, mặt mộc, tóc buộc cao, giết hết một đám phụ nữ trong tích tắc.

Nam giới ở đó đã vô số lần đưa ánh mắt “hờ hững” quét qua cô, thậm chí còn bao gồm cả Lâm Tấn Nam tiên sinh nữa.

Phong độ của Thẩm Đình tệ hại lạ thường, đến nỗi Ninh Tranh phải liếc nhìn Vụ Mang Mang đang co cụm một góc, bận rộn chơi game mà nói: “Lần trước Mang Mang giúp Lộ Tùy xoa được một quân cứu vạn, lật ngược tình thế, hay là bảo cô ấy cũng giúp cậu xoa thử xem?”

“Cứu vạn” là một truyền kỳ, có mấy người đã từng nghe câu chuyện này.

Đương nhiên là Lộ Lâm, chị của Lộ Tùy, cũng nằm trong số đó, “Ừa, cô gái đó hôm nay cũng tới sao?”

Chúc Hình là em họ của Lộ Lâm và Lộ Tùy, tính về độ thân sơ thì gần với họ hơn Lộ Thanh Thanh, lúc này nghe Lộ Lâm nói thế thì bĩu môi về phía Vụ Mang Mang: “Đó, chính là cô ta.”

“Xinh đấy chứ.” Lộ Lâm nhìn Vụ Mang Mang không hề biết gì, quay sang nói với Lộ Tùy.

Thẩm Viện Tử cười nói: “Mang Mang là bạn gái của anh cả em.” Cô ta đứng lên, đi về phía Vụ Mang Mang.

Khi Vụ Mang Mang cảm giác có người đứng trước mặt che mắt ánh sáng, lúc đó cô mới chịu ngước lên, “Chào cô Thẩm.”

“Có phải Mang Mang không? Anh tôi gọi cô đến kia.”

Thẩm Viện Tử chỉ về phía Thẩm Đình.

Vụ Mang Mang “ồ” lên một tiếng, đứng lên đến cạnh Thẩm Đình, nói: “Có phải là sắp về rồi không, ngày mai tôi còn phải đi làm.”

Tiếc rằng ở đây chỉ có một mình Vụ Mang Mang thuộc giai cấp cần tiền lương mà thôi.

Lộ Tùy nói: “Nếu cô đây còn phải đi làm thì đánh một ván cuối đi.”

Ninh Tranh cười nói: “Mang Mang, hôm nay Thẩm Đình thua thảm quá, em giúp anh ấy xoa một quân để đổi vạn xem sao.”

Vụ Mang Mang đã buồn ngủ lắm rồi, chơi game chỉ để xóc tình thần lên, nghe Ninh Tranh nói thế, cô cũng không làm bộ làm tịch, làm nhanh rút gọn, hy vọng ván bài này kết thúc càng nhanh càng tốt.

Vụ Mang Mang chẳng buồn hỏi Thẩm Đình, giúp anh ta xoa một quân bài ngay.

Người đàn ông này thật độc ác, đưa cô đến một nơi không chạm tới trời cũng chẳng chạm tới đất, rồi phúi tay mặc kệ, hơn nữa cũng không nhắc nhở gì cô, hại cô mặc bộ bikini làm xấu mặt như thế, cô cũng chẳng buồn hỏi ý muốn của Thẩm Đình làm gì.

“Cứu vạ!”

Vẫn là cứu vạ.

Mà trong tay Thẩm Đình là ba lá bài cứu vạ, vừa hay có thể chống đỡ được.

Ninh Tranh không tin, gọi Vụ Mang Mang: “Xoa thêm cho cậu ấy đi!”

“Nhị tác.”

Thừa thắng xông lên.

Vụ Mang Mang rất tự giác giúp Thẩm Đình xoa thêm một quân nữa.

“Tứ vạ.”

Thắng rồi!

Số vượng quá!!!

Ghi chú:

1. Lesbian: Đồng tính nữ